

■ طوسی: تابوی دختران ایرانی را شکستم

مریم طوسی ستاره دوومیدانی بانوان ایران که ۲ مدال طلا، یک نقره و ۲ برنز مسابقات قهرمانی آسیا را در کارنامه خود دارد، هم درباره ارزیابی اش از ورزش بانوان در چند سال اخیر چنین نظر داد: «به نظر من در چند سال اخیر پیشرفت های خیلی خوبی حاصل شده و اگر در کل بخواهیم نگاه کنیم، می بینیم که خانم ها در رشته های مختلف مدال های زیادی به دست آورده اند. دختران ما با وجود مشکلاتی که با آن مواجه بوده اند، درخشش بسیار خوبی داشته اند ولی با این حال، باید بیشتر از این حمایت شوند.»

او درباره رشته ورزشی دوومیدانی که خودش در آن

فعالیت می کند، گفت: «ما در رشته خودمان در چند سال اخیر حمایت نشده ایم و این باعث شد تا خیلی از ورزشکاران ما خداحافظی کردند و این باعث شد تا جلوی پیشرفت دوومیدانی کاران خاتم گرفته شود. چرا که هم باید در آمیزشی می کردیم و هم تمرین و این خیلی با قهرمانی متناقض است. ما اسپانسر نداریم. البته من خوشبختانه حمایت خانواده پشت سرم بوده است و کارهای تبلیغاتی که خودمان در اینستاگرام انجام می دهیم، در آمیزشی می کنیم.»

طوسی درباره شروع به کار خود در دوومیدانی و فضایی که وجود داشت هم توضیح داد: «در ابتدای کارم کسی پیش بینی نمی کرد که یک دختر آن هم در بخش سرعت بتواند به فینال آسیا راه پیدا کند ولی خود من به شخصه با حمایت های خانواده ام پیشرفت کردم و آنها همیشه می گفتند که تومی توانی به هدفی که می خواهی دست پیدا کنی. ضمن اینکه مربیانی هم در ایران داشتم، هزینه ای از من دریافت نمی کردند. این فضا باعث شد تا من آن تابو را شکستم و اولین مدال طلا را به دست آوردم. این در حالی است که کمترین امکانات ورزشکاران خارجی را ما نداشته ایم.»

او به بخش دیگری از شرایط ورزش بانوان هم اشاره کرد: «الان حمایت ها بیشتر شده ولی انگیزه ها پایین آمده است. به هر حال حمایت مالی خیلی می تواند تأثیرگذار باشد ولی ما نه حقوقی دریافت می کنیم و نه حمایت می شویم. من به خاطر اینکه مربی ام در گرگان بود، مجبور شدم ۲ سال به این شهر نقل مکان کنم و آنجا به صورت کامل با هزینه های خودم تمرین می کردم. من دقیقاً یک هفته قبل از مسابقات قهرمانی آسیا از ناحیه همسترینگ آسیب دیدم و تمام آن زحماتی که کشیده بودم و هزینه هایی که انجام دادم، از بین رفت. ۳،۴ ماه درگیر این مصدومیت بودم و حتی به خاطر اینکه انگیزه ام از بین رفته بود، مدتی دوومیدانی را کنار گذاشتم. این شرایط برای منی به وجود آمده بود که راه را برای بقیه باز کرده بودم.»

او معتقد است راه را برای بقیه باز کرده تا به سمت دوومیدانی بیایند و درباره اینکه چند نفر را توانسته به سمت این رشته بکشاند، گفت: «من جزو اولین کسانی بودم که به بازی های آسیایی ۲۰۰۶ دوحه اعزام شدم و در سن ۱۶ سالگی در مسابقات شرکت کردم. من سال ۸۴ در مقطع سوم دبیرستان بودم و سال ۸۵ توانستم بعد از ۳۳ سال رکوردهای ایران را جا به جا کنم و بعد از آن هم ۱۲ بار رکوردهای ایران را ارتقا دادم. چه در صدمتر، چه ۲۰۰ متر و چه در ۴۰۰ متر. این باعث شد تا همه بفهمند که ما دخترهای ایرانی می توانیم به هر چیزی که می خواهیم برسیم. البته تلاش زیادی انجام دادیم و از خیلی از تفريحات زندگی مان گذشتیم و مثل افراد عادی زندگی نکردیم. نتایج آن هم همین موفقیت هایی بوده که به دست آوردیم.»

در فضای مجازی هم حمایت های خوبی از ورزشکاران زنی مانند طوسی صورت می گیرد. او درباره این تغییر نگاه مردم هم صحبت کرد: «آن اوایل کسی اصلاً ما را باور نداشت و دوومیدانی بانوان را نمی شناختند. البته در کل دوومیدانی در ایران برخلاف کشورهای دیگر مظلوم واقع شده است اما الان می بینیم که خیلی از دختران در بخش نونهالان،

نوجوانان و جوانان وارد دوومیدانی شده اند و الگو گرفته اند. فضای مجازی هم باعث شده تا خودمان را بیشتر معرفی کنیم و تمرینات و موفقیت های مان را به اشتراک بگذاریم و بقیه هم ترغیب می شوند که سمت ورزش بیایند.

طوسی با ورزشکاران سایر رشته ها هم در ارتباط است که در بخش خود ستاره هستند. او در این باره می گوید: «من با بیشتر بچه های فوتبال بانوان، کاراته، تکواندو، ووشو در ارتباط هستم. نجمه خدمتی، زهرا نعمتی، خواهران منصوریان و حمیده عباسعلی از دوستان خوبم هستند که کارشان را دنبال می کنم. البته صمیمی ترین دوستم، هم رشته ای ام الناز

در ابتدای کارم کسی پیش بینی نمی کرد که یک دختر آن هم در بخش سرعت بتواند به فینال آسیا راه پیدا کند ولی خود من به شخصه با حمایت های خانواده ام پیشرفت کردم و آنها همیشه می گفتند که تومی توانی به هدفی که می خواهی دست پیدا کنی

کمپانی است که موفقیت های خوبی را کسب کرده است.»

طوسی درباره برنامه اش برای حضور در المپیک هم صحبت کرد: «حضور در المپیک، آرزوی هر ورزشکاری است. من برای المپیک ۲۰۱۶ ریو، ۸ صدم ثانیه کم آوردم. امسال هم کرونا باعث شد که من برگردم. همان طور که گفتم من آسیب دیده بودم و اصلاً دیگر نمی خواستم دوومیدانی کار کنم ولی وقتی با یکی از دوستانم به نام «اسه برومر» که نیجریه ای و نفر دوم پرش طول جهان است صحبت می کردم، به او گفتم که مصدوم شده ام و دیگر نمی خواهم تمرین کنم. او گفت با مربی اش صحبت می کند و من گفتم به خاطر وضعیت دلار، از پس هزینه هایش بر نمی آیم ولی او با مربی اش حرف زد و گفت مربی ام گفته فیلم هایت را دیده و تو خوب هستی و توانایی هایت را هم داری و بیای با ما تمرین کن و هزینه ای هم نمی گیرم. برای همین قبل از کرونا به قبرس رفتم و ۲ ماه تمرین کردم و به مسابقات ترکیه رسیدم که یک سومی در ۶۰ متری و یک اولی در ۲۰۰ متر رسیدم. بعد از آن هم که به ایران برگشتم ولی کرونا آمد و مرزها بسته شد. البته اصلاً مشخص نیست که مسابقات سهمیه المپیک بعدی کجاست و چه زمانی برگزار می شود ولی با این حال تمریناتم را دنبال می کنم تا برای مسابقات دیگر آماده شوم و سهمیه المپیک را بگیرم.»